

στην πορεία των τεσσάρων χρόνων του **Πανεπιστημίου των Ορέων** με όλες τις δυσκολίες, αλλά με αγάπη και διάθεση προσφοράς και με τις 200 περίπου πράξεις που έχει υλοποιήσει με όλους τους εθελοντές Ορέους, θα ήθελα να μου επιτρέψετε να καταθέσω τις σκέψεις και την αγωνία μου, για την πορεία και την εξέλιξη αυτής της πρωτότυπης προσπάθειας και δυστυχώς όπως δείχνουν τα γεγονότα τα οποία συμβαίνουν στην πατρίδα μας και σε όλον τον κόσμο, προφητικής.

Επιθυμώ, να σας μεταφέρω σε έναν άλλο κόσμο, θέλω να σας μεταφέρω σε ένα κόσμο όπου ζουν 'κανονικοί άνθρωποι', αγρότες, αγρότισσες, βοσκοί, παραδοσιακοί επαγγελματίες, άνθρωποι που συνομιλούν με τα ζώα και μετά στοιχεία της φύσης, πολύ συχνά αγράμματοι, οι οποίοι με λατρεία σκύβουν το σώμα τους πάνω στη γη και στο χέρι τους, αντί για ρολόι φορούν τον ήλιο...

Οι τέσσερις εποχές για εκείνους συνδυάζουν και συνδυάζονται με την λατρεία, με την εργασία, με την τροφή και με κοινότητα. **Τίποτα δεν έχει αλλάξει τόσο το νου του ανθρώπου, όσο η απώλεια της βιωματικής γνώσης και της σιωπής.**

Θέλω να μοιραστώ μαζί σας την αγωνία μου, για το πώς μπορεί η εξέλιξη της τεχνολογίας να συνδυάσει και να συμπεριλάβει όλους εκείνους τους 'κανονικούς ανθρώπους', που ζουν με αξίες και όνειρα, χωρίς να έχουν σπουδάσει σε μεγάλα και πλούσια σχολεία, χωρίς να έχουν πάρει εξειδικευμένες εκπαιδεύσεις και σπουδές, χωρίς να πιστεύουν ότι ο κόσμος τους ανήκει, χωρίς να τους έχουν εκχωρηθεί δίκαια και δικαιώματα...

Οι 'κανονικοί' άνθρωποι, διαθέτουν εξαιρετικές βιωματικές γνώσεις και ικανότητες, που δεν αποτιμώνται σε στατιστικά δεδομένα της επιστήμης, δεν αμείβονται και δεν απολαμβάνουν της αντίστοιχης αναγνώρισης και προσοχής. Είναι εκείνοι, από τους οποίους θα πάρουμε, - επιστρέφοντας τους το δάνειο της γνώσης, της υπομονής και της σιωπής που διαθέτουν, αξίες που δεν εντάσσονται στις κρατούσες αντιλήψεις για τη ζωή και την ευτυχία.

Σε μία εποχή, όπως στην εποχή μας, όποιος πιθανόν στερείται διπλώματος πανεπιστημίου, ενός ή δύο διδακτορικών, όποιος δεν γνωρίζει τρεις ξένες γλώσσες, δεν έχει λησμονήσει τη μητρική του γλώσσα και δεν έχει στόχο να ζήσει σε μία μεγάλη πόλη του Κόσμου, θεωρείται άνθρωπος χωρίς προσόντα, αποτυχημένος και ανεπαρκής. Δηλαδή, συμβαίνει το τρομερό παράδοξο, οι 'αρετές' του ενός, συχνά να γίνονται στραγγαλισμός της ζωής του άλλου.

Το **Πανεπιστήμιο των Ορέων**, πιστεύω ότι πρέπει να στραφεί και σε όλους εκείνους που δεν διεκδικούν μία θέση στο δημόσιο, δεν είναι έτοιμοι να εγκαταλείψουν την Πατρίδα, δεν επιθυμούν να ζήσουν με επιδοτήσεις και δεν δανείζονται, για να πεινούν.

Σ' εκείνους που μπορούν να δείξουν και να προσφέρουν τις ικανότητες τους, ικανότητες που δεν εκφράζονται μόνο με το μυαλό, αλλά και με τα χέρια-, σ' εκείνους που η πίστις στη ζωή και την εργασία, δεν επιβεβαιώνεται μέσα από εξειδικεύσεις, αναγκαστικά.

Για το **Πανεπιστήμιο των Ορέων**, επιτυχημένος θα πρέπει να είναι εκείνος που είναι χαρούμενος, που έχει αυτοπεποίθηση, σεβασμό στον εαυτό του και στους άλλους, εκείνος που μπορεί να προσφέρει τις υπηρεσίες του σε όλους, χωρίς υποχρεωτικά να αμείβεται γι' αυτές με τις τρέχουσες νομισματικές μονάδες..., χωρίς υποχρεωτικά να αμείβεται για αυτές του τις υπηρεσίες πάντοτε.

Η άγραφη παράδοσις εκφραζόμενη είτε με λόγο, είτε με μέλος, είναι ένα Σχολείο του μέλλοντος, ένα σχολείο που είναι ανάγκη να βγάλουμε τις τάξεις του, – όσο ακόμη υπάρχουν στα Χωριά άνθρωποι που διατηρούν αυτή τη **γνώση**, και μετά να ακολουθήσουμε τη Σπουδή, η οποία πιθανόν να είναι και το Επάγγελμα μας.

Ένας παραδοσιακός βοσκός στο Ψηλορείτη, μπορεί να είναι ένας εξαιρετικός επιστήμονας, ένας καλαθοποιός, ένας αγγειοπλάστης είναι επαγγελματίες, μία υφάντρια μπορεί να είναι σπουδαία επιστήμων, ένας ιατροφιλόσοφος, ένας γητευτής φυτών και ζώων, ένας αμπελουργός και ένας ψαράς έχουν γνώσεις με αξία οικουμενική. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι βρίσκονται ανάμεσα μας, βρίσκονται σε κάθε χωριό, σε κάθε μετόχι, αυτοί οι άνθρωποι, έχουν δυνατότητες που έχουν πανανθρώπινο χαρακτήρα και πρέπει να τις γνωρίσουν όλοι εκείνοι, οι 'άλλοι', που ζουν έγκλειστοι μέσα σε αίθουσες και εργαστήρια. Όλοι μπορούμε να είμαστε μαθητές και δάσκαλοι συγχρόνως.

Ο άνθρωπος που εργάζεται και με τα χέρια του, πρέπει να έχει την αξιοπρέπεια της εργασίας του, γι' αυτό και πρέπει να επαναπροσδιοριστεί η λέξις επάγγελμα και κατά συνέπεια προσφορά στην Κοινότητα.

Είναι καιρός να γράψουμε και με το αλφαβητάρι των γραμμάτων, δηλαδή με την άγραφη γνώση, με την ηθική και την αξιοσύνη. Η Τοπικότητα ήταν πάντοτε η μόνη Οικουμενικότης.

Το **Πανεπιστήμιο των Ορέων**, ας μου επιτραπεί, πρέπει να στραφεί στα **παιδιά** και τη **φύση**. Η **συμβιωματική παιδεία**, μία από τις καταστατικές αρχές του, πρέπει να γίνει καθημερινός στόχος και επιδίωξις του.

Η Πατρίδα μας άλλωστε, δεν χρειάζεται ελεημοσύνη και συσσίτια, χρειάζεται αρετή και τόλμη, αξίες που έχουν επιδειχθεί με συγκινητική προσφορά και ανιδιοτέλεια, από τους κ.κ. Καθηγητάς Ιατρούς, τους Ιατρούς, τους Επιστήμονες άλλων ειδικοτήτων, τους Φοιτητές, Εθελοντές και άλλους πολλούς.

Με σεβασμό

Βαρβάρα Τερζάκη - Παλλήκαρη